

I en prik på himlen som en stjerne
kommer du til syne for mit blik,
og du kommer hertil fra det fjerne
med det ar i siden, som du fik;
men nu er du klædt i magt og glæde
bragt hertil fra himlens høje sæde.

Klædt i herlighedens dyre klæde
klæder jeg min næste i din pragt;
hun går gennem byen for at glæde
alle andre i sin nye dragt;
når de da betænker, hvor hun smiler,
ved de også, hvor dit øje hviler.

Du ser ind i hjertets dybe grunde,
lader ingen se sin afgrund selv;
dybere end foden selv kan bunde,
sænker du dit dybe himmelhvælv;
så når dagen kommer for at dømme,
skal hun i din store nåde svømme.

Når hun føler hjertets hårde kulde
isne gennem legeme og sind,
føler hun fortvivlende til fulde
kun at være klædt i storm og vind;
men dit eget hovede du sænker
mod den nøgne skulder nu og tænker.

I en flig af Herrens egen kappe
skjuler hun sit ansigt og sin gråd,
og hun kan med den sin egen lappe
med sin nål og med sin egen tråd,
der er rød som Jesu blod og vinen,
når hun løber lige ud af linen.

Hører vi, når silkesnoren brister,
eller er der ikke nogen lyd,
ikke end en engel som der lister
gennem stuen til den store fryd,
der er skjult i husets sovekammer,
hvorfra alle søde unger stammer.

Vi er selv hos faderen i himlen,
når vi går omkring på denne jord,
spredt på den som stjernerne i vrimlen,
når vi sidder ved det runde bord,
hvor der intet mere er at sige
end, at vi er født af Himmerige.